

S Michalem Cabanem o slavnostním zahájení	03
Festival odstartují Lásky jedné plavovlásky	05
Nová znělka s Caseym Affleckem	10

Jestli se chcete osobně potkat s jednou z prvních hvězd festivalu, přijďte dnes v 16.00 na červený koberec hotelu Thermal. Trine Dyrholm vás tam ráda pozdraví.

Dánský vichr ve Varech

Slavná skandinávská herečka Trine Dyrholm uvede zítra v Karlovarském městském divadle film Nico, 1988

Nico. Původní „Warholka“ Andyho Warhola. Ikona 60. let. Hrála ve Felliniho *Sladkém životě*, Alainu Delonovi porodila syna, ke kterému se on nehlásil, a ona nebyla schopná se starat. Měla mnoho milenců, mimo jiné Jima Morrisona, už v 70. letech byla kvůli drogám na dně. Pak odehrála tisíc koncertů a ve 49 letech zemřela. Zpěvačku „Nico po Nico“, tedy „starou hipísačku“, ve filmu italské režisérky Susanny Nicchiarelli *Nico, 1988* ztvárňuje **Trine Dyrholm**, jedna z nejzajímavějších současných evropských hereček, známá z Vinterbergovy *Rodinné oslavy* (1998), ale taky z *Královské aféry* (2012), nominované na Oscara. V roce 2016 získala na Berlinale Stříbrného medvěda za hlavní roli ve Vinterbergově *Komuně* (2016); ve Varech je letos poprvé.

Veronika Bednářová

Nico ve vašem filmu říká: „Nebyla jsem šťastná, když jsem byla krásná.“ To je můj zásadní prohlášení...

Přítom Nico nebyla jen leccjaká kráska, byla ve své době nejkrásnější ženou na světě, byla to jednoduše TA ŽENA 60. let. Jenže se v této image necítila dobře. Chtěla, aby ji lidé respektovali pro její umění, ne pro krásu, chtěla víc. Viděla jsem s Nico jeden rozhovor, který mě hodně inspiroval. Zeptali se jí: „Litujete něčeho?“ A ona jednoduše odpovíděla: „Ničeho kromě faktu, že jsem se narodila jako žena, a ne jako muž.“ Teprve pak mi to došlo: byla nádherná, ale muži ji neustále usměrňovali a určovali jí, co má dělat. Byl to Warhol, který ji vlastně „umístil“ do kapely Velvet Underground. Byla trochu modelkou a taky trochu herečkou, ale vlastně pořádně nevěděla, co se sebou. Nechala sebou manipulovat, jak mužský byznys potřeboval. Tento

film je o lidské identitě – a to mě na něm baví.

Andy Warhol byl hodně silná osobnost, možná to s Nico myslel dobře...

Nevím, ale myslím, že spolu neměli moc hezký vztah. To warholovské factory období bylo sice krátké, ale byla jím pak hodně mezinárodně vymezená, navždy zůstala Warholkou. To „banánové album“, debutové album kapely Velvet Underground s názvem *The Velvet Underground & Nico*, mělo tak obrovský vliv na celý svět, že už se z toho stínu nikdy nevyhrabala. Tento film je o tom, co se skrývá za onou ikonou, jaká byla doopravdy – jako umělkyně, žena i matka.

Nikdy jsem si neuvědomila, že se Nico narodila v Německu v roce 1938 a zemřela v roce 1988, před pádem berlínské zdi.

Jistě, být Němkou na mezinárodní scéně pro ni bylo velmi těžké. Hraju ráda neúspěšné ženy. Ráda ukazuji, že život je

těžký a drsný, protože si myslím, že je to lidské. Pro mě je Nico taky hodně osamělá, ne snad fyzicky, ale bojuje s existenční samotou, kterou všichni známe. Je ale taky hodně silná osobnost: způsob, jakým se vůbec nestarala o komerční dopad své muziky – a myslím, že to myslela vážně –, je docela inspirující. Když už se rozhodnete být umělkyní, říct si „Dělám si to svoje“ je důležité.

Pomohlo vám, že jste sama začínala jako zpěvačka?

Ano, mám průpravu popové zpěvačky. Když mi bylo čtrnáct, zúčastnila jsem se soutěže Eurovize, natočila dvě nahrávky a jela na túru s kapelou The Moonlighters. Ve filmu jsem mohla tuto zkušenost využít, možná mi to pomohlo najít podstatu té figury. Protože

režisérka mi říkala: „Nevypadáš jako Nico a ani jako Nico nezpíváš, ale máš v sobě esenci jejího ženství.“

Když jste dostala nabídku hrát Nico, jaká byla vaše první reakce?

Dostala jsem e-mail s nabídkou i se scénářem. O Nico jsem toho moc nevěděla, ale pomyslela jsem si, že vybrat si poslední část jejího života je výborný nápad. Ztvárnit tu roli je pro herečku velká výzva. Pak za mnou režisérka Susanna Nicchiarelli přiletěla do Kodaně, strávily jsme spolu báječný den a večer a okamžitě si porozuměly. Měla o filmu jasnou představu, takže poté, co jsem ji potkala, jsem neměla pochyb: z nabídky nastoupit na palubu s touto postavou a s touto režisérkou sálalo dobrodružství. ●

Trine Dyrholm byste ve filmu Nico, 1988 sice ani nepoznali, ale její výkon je úžasný

Aktuálně

Milí věrní čtenáři!

Děkujeme, že nás čtete. Není to v dnešní době vůbec samozřejmost. Čtete nás vestoje ve frontách, vleže ve stanovém městečku, v přítmi Velkého i jiných sálů. Zvládáte hravě nejen krátké tipy na filmy, ale i celou hlavní soutěž (copyright Zbyněk Vlasák) a dlouhé články o programových sekcích z roztdivných zemí. Nehroutíte se pod každodenní česko-anglickou porci rozhovorů s hvězdami i začínajícími tvůrci. Navíc nám denně posíláte instagramové fotky, píšete vzkazy, chodíte za námi do redakce a letos, jak vás tak znám, budete luštit i tu novou, šislaovou křížovku – kvifofku.

Slavíme tento rok 15 let vydávání Festivalového deníku coby zvláštního vydání deníku Právo, chci proto poděkovat jeho šéfredaktorovi Zdeňkovi Porybnému. Za to, že náš stabilní tým nechává ve festivalovém fóru celá ta léta v klidu pracovat a dohlíží na nás jen zdálky a blahosklonně.

Děkuji taky všem zhruba třiceti spolupracovníkům. Mnoho z nich si pravidelně bere dovolenou, aby se mohli 15 hodin denně těšit v redakci Thermalu a pod kuratelou vedoucího vydání Filipa Šebka potit svoje články tak rychle, abyste je měli včas ráno u snídaně.

Děkuji ale také festivalu, že deník, který jen tak leccjaký festival nemá, včlenil letos do svého vizuálu tím, že nám Studio Najbrt vytvořilo novou grafiku. Koukněte na ni, je prostě: festivalová.

Užijte si to.

Vaše

Veronika Bednářová
šéfredaktorka

Nová grafika

Noviny, které právě držíte v ruce, vytunil Marek Pistora vizuálem letošního festivalu

Nic není mladší než letošní deník

Vzdušnější, přehlednější, „festivalovější“ – taková je nová grafická podoba Festivalového deníku, který držíte v ruce. Pracoval na ní **Marek Pistora** ze Studia Najbrt, jenž stojí i za celkovým vizuálem 53. ročníku. Po mnoha letech se tak protíná tvář oficiálních novin i samotného festivalu.

Jan Škoda

Kde konkrétně se nová grafika protíná s festivalovým vizuálem?
Bezpatkové písmo nad vchodem je velmi podobné tomu, které používáme v hlavičce a titulcích časopisu. Je tedy na první pohled patrné, že se jedná o tiskovinu úzce spojenou s festivalem.

Vytvořil jste pro Festivalový deník nové písmo?
Ne, protože pro to nebyl důvod. Naopak jsme záměrně použili taková písma, která jsou zkušenostmi ověřená a snadno dostupná. Vybírali jsme z několika variant, pro delší texty používáme patkové písmo klasického typu, pro kratší texty a titulky pak bezpatkové.

A co nějaké unikátní grafické prvky?
Nově mají česká i anglická verze hlavičku ve svém jazyce. De facto jde o dvě samostatné verze v jednom. Novinkou je také křížovka s veselým názvem.

Specializujete se na mediální grafiku?
Mám s ní jistou zkušenost. Vystudoval jsem umprum a v 90. letech jsem pracoval v časopisech Živel či Navigátor. Také jsem navrhl redesign časopisu Reflex, kde jsem působil sedm let jako art director. Tahle práce je pro mě svým způsobem návratem do prostředí, které znám.

Na vizuálu festivalu jste ovšem nepracoval poprvé...
Vytvářel jsem „prasátko“ 49. ročníku a spolu s Alešem Najbrtem i jubilejní 50. ročník. U „49“ šlo o hru s číslicemi, u „50“ jsme se zase odpíchli od fotografií, které jsme kombinovali s digitalizovanými písmy z 19. století a stylizací kamzíka. Poslední dva ročníky byly fotografické, od designérky Zuzany Lednické. Teď jsme se vrátili k velkým číslům, tedy podobnému principu jako před čtyřmi lety. Mluvíme o na první pohled neviditelné číslovce, která je skrytá za filmovým pásem. Snažili jsme se podívat se s nadhledem na estetiku tradičních filmových plakátů. V dnešní di-

gitální době jsme také měli chuť se trochu nostalgicky vrátit k celuloidu. Přišlo mi zajímavé zkusit z filmové perforace udělat abecedu. Najednou z obyčejných číslic vznikl efekt filmového pásu. Když číslo „53“ obrátíte, jste zase u 35milimetrového filmu. To byl takový skrytý bonus, který nás nejprve nenapadl.

Sledujete často vyhrocené reakce na vaši práci, na festivalové vizuály?
Kolem 49. ročníku vznikla nečekaně rozsáhlá diskuse. Musím přiznat, že mě to překvapilo. Nebylo to poprvé. Už u 47. ročníku se hodně diskutovalo. Pro mě to ale bylo něco nového. O to víc mě těšilo, že si „prase“ Vary oblíbily.

Upravoval se vizuál v rámci schvalovacího procesu?
Vždy existuje několik návrhů a není jasné, jakým směrem se finální tvar vyvine. Pracuje na tom obvykle celé studio. Pro tento ročník jsme měli tři varianty, pak jsme to zúžili na dvě: fotografickou a typografickou.

Proč letošní vizuál kombinuje zrovna červenou a černou?
Existuje ještě černobílá verze. Červenou vidíte třeba na slavných kreslech v hotelovém lobby. Měl jsem pocit, že by se tato barevná kombinace v těchto odstínech k Thermalu mohla hodit. Navíc červená je u nás letos dost populární.

Už jste se brutalistním hotelem někdy inspirovali?
Je pravda, že předloni jsme prezentovali návrh, který stál vyloženě na fotkách z prostor

Thermalu. Vsadili jsme na takové minipříběhy, jejichž dějištěm byly hotelové útroby. Aktuální grafika ale podle mě také navazuje na brutalistní estetiku.

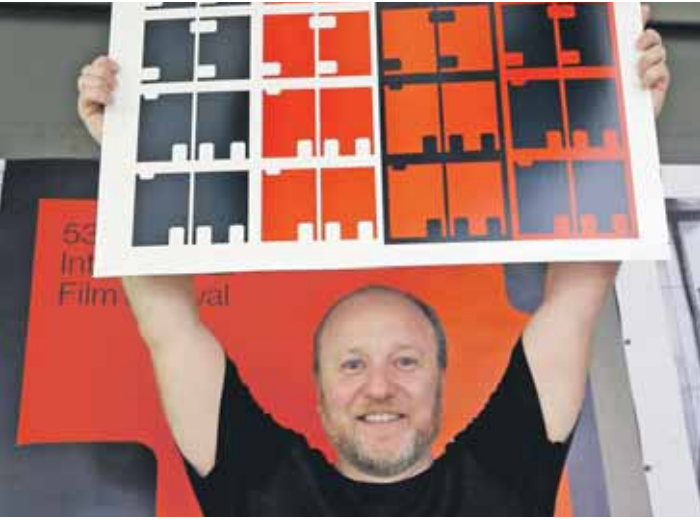
Kde všude se kromě plakátů a citylightů festivalový vizuál vlastně využije?
Dopředu se počítá s tím, že se objeví na spoustě dalších předmětů. Coby takový bonus jsme vytvořili celou novou abecedu, která se použila k označení míst v Thermalu. Doufám, že se tak různé skryté objeví – například na terase, kde je F bar.

A co festivalový merchandising?
Festival má osvědčené produkty, které se opatřují vizuálem. Některé se opakují – třeba tašky. Tašky přes rameno jsou fenomén, můžete si s nimi zmapovat festival a vyskládat vedle sebe všechny ročníky.

Kam až historie tašek sahá? K jakému ročníku?
Teď jste mě zaskočil. Musejí jich být desítky. Ale na tu první si nevzpomenu. Vzpomínám si na plakáty, například na fotku modelky v bazénu, ale nevím, jestli už tenkrát byly tyto ikonické tašky.

Vy máte doma všechny?
To ne, nevesly by se. Mám jich pár schovaných, úplně všechny nejspíš máme v archivu ve Studiu Najbrt. Je fajn, když čtyři roky po „svém“ vizuálu jdete třeba po letišti – a vidíte tam někoho s taškou. Tahle práce je skvělá v tom, že nekončí.

Nic ale není starší než loňská taška, ne?
Není starých tašek! ●

Kdo to nepřečtete: právě začíná 53. ročník!

Nutné vidět

Cageův hrdina chce sejmut sektu připomínající „Rodinu“ Charlese Mansona

Bez pomsty neodejdu

Nejsmutnější Nicolas Cage všech dob

Nicolas Cage říká věty jako „Roztrhl jsi mi tričko!“ a „Teď jsem tvůj bůh!“ v romantickém kontemplativním hororu *Mandy*, „nejsjetějším“ filmu celého festivalu.

Jan Škoda

Nicolas Cage vejde do místnosti, kde na gauči sedí démon a kouká na hodně špatné, statické osmdesátkové porno. S démonem se brutálně porve, a když ho porazí, šňupne si z velkého skleněného střepu kokain. Na dnešní projekci hororu *Mandy* se po této scéně pravděpodobně spustí potlesk, očekávané dílo režiséra Panose Cosmatose se přesto vymyká těm půlnočním filmům, které skrze děs a extrémní násilí od diváků loudí hlavně smích. Po několika letech jde také o první film, v němž budí lítost postava, kterou Nicolas Cage hraje, nikoliv Nicolas Cage jako herec.

Ve snímku, který patřil k nejlépe hodnoceným filmům letošního festivalu v Sundance, představuje dřevorubce Reda,

který se svou ženou Mandy (Andrea Riseborough) žije v americké divočině. Píše se rok 1983 a pár nemůže být zamilovanější. Jejich idylu ale překazí psychotická sekta, která za pomoci trojice zfetovaných démonů ženu unese a před Redovým očima ji brutálně zavraždí. Zlomený muž se rozhodne pomstít – nejprve se ale jen v trenkách v jednom dlouhém záběru opijí vodkou, křičí žalem a lije si alkohol i do krvavých ran.

Je to jeden z mála nestylizovaných výjevů – o Cosmatosově filmu se naopak mluví hlavně kvůli jeho zcela nekompromisní tváři, do níž se skrze barevné filtry a neony vpíjí osmdesátková grindhouse estetika a skládá se v ní pocta Johnu Carpenterovi, *Lesnímu duchovi* nebo Šílenému Maxovi. Výsledek má podobný efekt de-

zorientujícího halucinogenního tripu jako loňská festivalová pecka *Dobry časy*, Mandy ale časoprostor kriví ještě mnohem víc – aniž by se ovšem rozpadala do fragmentů. Cosmatos ostatně podle svých slov bral tvorbu *Mandy* jako terapii, jejíž pomocí se vyrovnával se smrtí rodičů. Na co přesně myslel, když psal scénu, v níž poskoci „mansonovského“ sektáře vpichují drogy pomocí žihadla obřího hmyzu, ale zůstává záhadou...

Mandy je také posledním filmem, k němuž složil hudbu zesnulý islandský skladatel Jóhann Jóhannsson. A jsou to právě jeho apokalyptické syntáky a elektrické kytary, které příběh velké lásky, zdrcujícího smutku a brutální pomsty ještě umocňují. Hlavním zjevením je však přece jen Nicolas Cage, který od krimi *Špatnej polda* z roku 2008 předvádí bez nadsázky svůj nejlepší výkon. Z jeho záchvatů smutku v *Mandy* se asi zase budou vyrábět posměšné gify, tentokrát to ale vůči němu nebude fér. ●

Osobnost dne

Šimon a Michal Cabanové zavěšení v popruzích na jevišti Velkého sálu během zkoušek festivalového ceremoniálu

Se státností v pohybu

Bratři Michal a Šimon Cabanové opentlí slavnostní zahájení trikolorou a girlandami

Úvodní ceremoniál mají na starosti bratři Michal a Šimon Cabanové. Letos už po triadvacáté. Kromě toho letos bratři vybírali film do sekce Sedm blízkých setkání. Jejich volba padla na výstřední muzikál *Billy Kid a kulečnickový upír*. **Michala Cabana** jsem zastihl uprostřed zkoušek a příprav dnešního zahájení.

Šimon Šafránek

Čím bude letošní zahájení výjimečné?

Pan prezident Bartoška měl přání, jestli by se mohlo odvíjet od stého výročí republiky. Byli jsme tím tématem trošičku překvapeni, ale když jsme se nad ním začali zamýšlet, začala nás bavit estetika trikolor a girland, sletů a cvičení. Spojujeme ji s akrobacií, protože zdejší sál je vysoký a my se vždycky snažíme naplnit jej odshora dolů. Pracujeme se státností v pohybu, dramaticky ji neprožíváme. Vždyť zahajujeme festival, neděláme divadelní inscenaci nebo manifest. Má to být jakási radost. A faktem je, že lépe ji dokážou přenést tanečnice, než když jsme se občas rozhodli pro intelektuálnější zahájení.

Odvíjí se témata zahájení od celkového designu festivalu?
Dlouhodobě se to prolíná, i když někdy se jej držíme více a jindy méně. Když se prezentovala nová podoba festivalové soutěže, všechno se odvíjelo od toho. Letos se designu také držíme – oproti loňsku, kdy jsme se přiklonili k hororovému motivu. Vždycky jsem ale v kontaktu se Studiem Najbrt, které design vytváří.

Zahájení letos připravujete už po triadvacáté. Čím vás to naplňuje?

Je to středobod naší práce. Spousta lidí nás rozpoznává právě i díky festivalovým zahájením. Navíc nás to kromě financí nic neomezuje, děláme to tak, jak sami chceme. Je to taková speciální radost, kterou si jinde neděláme. A to přesto, že Velký sál byl projektován jako kino, ne jako divadlo – a zahájení nebo ceremoniálům sem přece jen vnášíme divadelní

prvek. Tím pádem taky bojujeme s technologií, která není na naše akce připravena. Nakonec nás ten prostor pořád dokáže překvapit! Rozměry pravé strany jsou jiné než u té vlevo a tak dále. Je to prostě souboj, který jsme zatím vždycky vyhráli. A ten pocit vítězství je báječný!

Jak ty technologie zaručeně porážíte?

Sami sebe překvapujeme, že se často pouštíme směrem k technické nemožnosti. Jenže když se dostaneme do komplikací a nevíme, kudy dál, vzpomene si na to, co už jsme udělali. Jak jsme to tehdy dokázali? Treba před lety jsme tu měli tři postele na nůžkových systémech pro automobily, vyjížděly do sedmimetrové výšky. Každá ta věc vážila dvě a půl tuny! Jak jsme to sem vůbec dostali? Netuším. Takže při tom, jak směřujeme dopředu, se ohlížíme, co jsme dokázali. A když jsme to dokázali tehdy, musí to jít i teď.

Letos jste zároveň vybírali film do sekce Sedm blízkých setkání. Jak vás napadl výstřední muzikál Billy Kid a kulečníkový upír?

Nejprve jsme se zamysleli: co je ten nejdůležitější film? Měli jsme favority jako původního *Blade Runnera*, fantasy *Excalibur*, ale to všichni viděli. Rozhodli jsme se vybrat spíš něco neznámého. A tím se nám výběr zúžil na tři filmy. Prvním byla *Gwendoline* Justa Jaeckina. Natačel erotické filmy jako *Emmanuelle*. Viděli jsme to tady kdysi na tajné projekci. Bylo nám osmnáct dvacet a koukali jsme na to jako blázni, bylo to opravdu erotické. Druhý tip byla komedie *Bože, jak hluboko jsem klesla!* s vynikající a krásnou Laurou

Tanečnice v úborech nacvičují zahajovací sestavu

Antonelli, ta nás zaujala příběhem a lyrikou. Můžete si to ale koupit na DVD. Tak jsme se rozhodli pro *Billyho Kida*. To jsme sehnat nedokázali. Viděli

jsme to před pětácti lety
a pamatujeme si, jak nás to za-
ujalo absolutní nekonvenčností.
Bylo to ulítlý, tak si to chceme
dát znova. ●

Divácká cena Audience Award deníku *PRÁVO*

Hlasujte a rozhodněte o nejlepším filmu MFF Karlovy Vary!
Máte jedinečnou příležitost ohodnotit film, který jste právě viděli.
Po skončení filmu jednoduše natrhnete známku, jakou film hodnotíte.
Pak odevzdejte tento hlasovací lístek při východu ze sálu hosteskám
nebo vhodte do hlasovacího boxu.

**Hlasování bude ukončeno po poslední večerní projekci.
Divácká cena bude předána v rámci slavnostního zakončení festivalu.**

hodnocení filmu

zde natrhněte

výborný

zde natrhnete

dobrý

zde natrhnete

průměrný

zde natrhnete

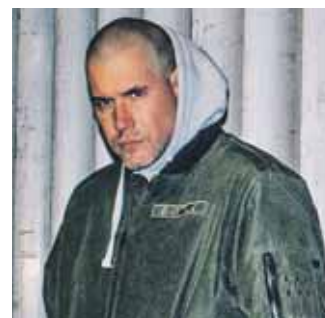
slabý

Srdce ve Varech

I takto to bude vypadat v nově otevřeném klubu Kaiser 53

SPAM 8 versus Kaiser 53

Včera jsem v jedné pražské kavárně na Vinohradech potkal architekta Davida Vávru a krátce jsme si popovídali o našich přístupech k volnému času. Mám totiž pocit, že ho vídám snad už ve situacích, kdy přijíždí nebo odjíždí někým na výlet mimo město. Sám svou práci miluji, i proto jsem asi přestal dělat rozdíl mezi ní a odpočinkem, z čehož v životě z logických důvodů pramení i mnoho únavy. On mi řekl, že v jeho případě jsou klíčem pravidelné osobní rituály, každoročně napevno a repetitivně vsazené do kalendáře. Má pravdu a je to nejspíš správná strategie.

Jedním z mála mých pevných bodů v roce je právě festival ve Varech. Ovšem zádrhel v celé této úvaze tkví samozřejmě v tom, že se znovu rozhodně nejedná o týden odpočinku a lázeňské relaxace. Mám za sebou několik měsíců postupné přípravy audiovizuálního

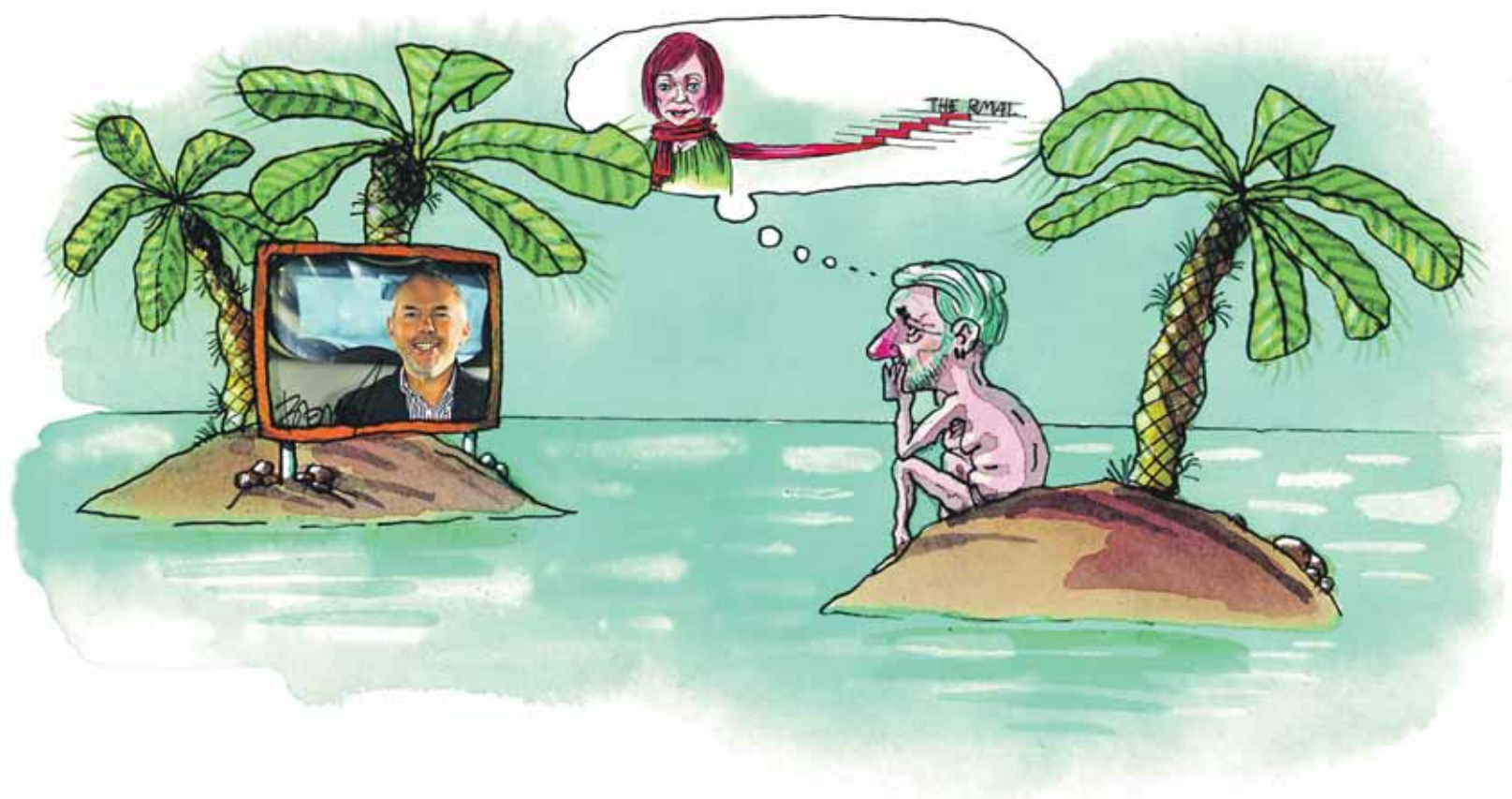
představení pro zahajovací ceremoniál festivalu v Thermalu, který nazýváme SPAM 8 a který akcentuje poslední století české historie skrze volnou autorskou skladbu. Jedná se o synchronizovanou kombinaci laseru, videa a zvuku, kterou jsem už tradičně připravil spolu s Ondřejem Anděrou ze skupiny WWW Neurobeat a Davidem Vrbíkem, autorem velkého množství fantastické scénické hudby. Poslední půlrok paralelně stavíme provozní a obsahovou strukturu pop-up klubu Kaiser 53, který po dobu trvání festivalu obsadí překrásný prostor Lázní I: Monkey Business, PSH, J.A.R., Bidlo, Loutka, Lazer Viking, The Atavists, NobodyListen se svým projektem Addict a tak dál. Jak jižě mnozí víte, budova jde po skončení festivalu do rekonstrukce, čili se jedná o nejspíš poslední šanci zažít ji zevnitř, takovou, jaká je teď. Hrubá, a přitom tak krásná.

Do toho všeho držím v chodu další a další projekty, vlak jede už dlouho prapodivně bláznivým tempem, ale mně se ho nechce zastavovat. Každý z nás je utvářen svou vlastní prací, tohle jsou projekty snů a je mi velkou ctí, že jsou součástí tak příjemného kulturního rituálu, jako je KVIFF. Doufám, že se uvidíme, užijte si Vary!

Vladimir 518
nezávislý umělec

Rozhovor

Křezba: Pavel Benáš

Udělal jsem dobrou zkušenost se saunou, kterou ovšem nemám moc rád. Mně vadí, že je tam takové vedro. Ale bezvadně se po ní spí. Takže když je čas, skočím odpoledne na hodinku do sauny, než začne večerní šichta, a snažím se aspoň o půlhodinového šlofíka. To mi pomáhá dobít baterky.

Také počítáte festivalové dny? Kdy si řeknete „Teď už to dám“?

Moje zkušenost je taková, že do středy se festival nekonečně táhne, mám pocit, že se to nedá zvládnout a že ta porce práce, co mám před sebou, je bezbřehá. Pak přijde středa a hned po ní sobota. Čtvrtek a pátek jako by nebyly. Potíž je v tom, že větu „Teď už to dám“ si nemůžu říct nikdy, protože na konci toho všeho je jako na potvoru přímý přenos závěrečného večera – a to nikdy nevíte, co se bude dít. Kromě toho se snažím moc nepoužívat rčení, že něco dám nebo nedám, neboť je to kravina. Kam bych měl ten přenos dát? Nebo komu bych ho měl dát? Já vím jen to, kam by si ten, kdo tohle rčení vymyslel, měl dát to rčení.

Kdo je váš zatím úplně nejoblíbenější zahraniční host?

Těch by bylo! Nutno říct, že těch milých bylo daleko víc než těch prudicích. Obecně máme výborné zkušenosti s Evropany. Přece jen kolem sebe nemají takovou armádu manažerů a publicistů jako americké hvězdy. Takový Antonio Banderas byl prostě neodolatelný, totéž John Cleese nebo Liv Ullmann. Ale pak přijede taková hvězda jako John Travolta – ten byl tak ochotný a trpělivý, že jsme nad tím zaslali všichni.

Na který zážitek z Varů nikdy nezapomenete?

To se těžko říká, Vary jsou zážitek samy o sobě. A ty první ročníky byly fascinující, přece jen to bylo chvilku po revoluci a na jedinou jako by se otevřel svět a přijel do Varů. My jsme byli zvyklí na Gojka Mitiče – a na jedinou tu byl Michael Douglas. A tomu všemu nesmírně pomohl kredit Václava Havla. Myslím, že spousta hvězd přijela i kvůli němu, setkat se s Václavem Havlem braly skoro jako setkat se s dalajlamou. Člověka těšilo, když mu zahraniční hvězda řekla: „Vy máte tak skvělého prezidenta, toho vám závidíme!“ Takže mezinárodní kredit republiky byl tehdy s dneškem nesrovnatelný.

Taky si dělíte rok na období „před Varama“ a „po Varech“?

To víte, že jo. Dřív to bylo lepší, teď je problém, že „po Varech“ poněkud splývá s „před StarDance“. ●

Vteřiny s Markem Ebenem

S vaším oblíbeným moderátorem o 23 ročnících jeho práce ve Varech

Dneska večer v prvních televizních Festivalových vteřinách uvidíte, jak k vám úvodní číslo letošního Festivalového deníku doputovalo z pražských Malešic. Tam se totiž deníky každou noc tisknou; do Varů přijíždějí brzy ráno, dodávkou. A protože Deník a Vteřiny spolu nikdy nemají čas promluvit „ani vteřinu“, zastavili jsme se aspoň před festivalem. **Marek Eben** letos připravuje Vteřiny po třiadvacáté, Festivalový deník vychází pod hlavičkou deníku Právo po patnácté.

Veronika Bednářová

Jak vypadá váš varský pracovní den?

Vstávám většinou v osm, pak krátká snídaně, na které mi společnost dělá scénář na aktuální den, potom celé dopoledne točíme, přesuneme se do střížny, kde už jsou materiály od našeho druhého štábu nahrubo sestříhané. Pak je třeba přeložit všechny rozhovory, protože 80 procent je v angličtině, namluvit český voice-over, vymyslet a natočit komentáře k obrazu. V té chvíli já končím a přesouvám se uvádět nějaké filmy nebo chystat další Plovárnu. Kdo nekončí, je režisér Honza Hojtaš se štábem, ti to musí smíchat, napasovat na požadovanou stopáž a odpoledne je schvalovačka. Nicméně často se stává, že pokračujeme i večer – buď točíme na různých akcích, nebo Plovárny. Když to dobře dopadne, měli bychom letos natočit čtyři. No a každý den končí noční směnou, kdy sedím u počítače a vymýšlím, co budu říkat další den. Ono se to nezdá, ty vteřiny jsou hned pryč, ale je to děsně pracné, musí to mít nějaký úvod, závěr, mělo by to logicky navazovat a to je taková

piplacka. Takže jít spát na festivalu před půlnocí se mi nepodařilo už třiadvacet let. Běžná hodina zhasnutí je 2.30.

U nás v deníku pracuje víc než dvě desítky lidí, kromě českých i zahraničních piščíků novinářů také grafici a fotografové z deníku Právo. Jak velký je váš tým?

Vlastně nevím úplně přesně, kolik nás je, ale řekl bych, že kolem patnácti. První tým se musí vejít do mikrobusu i s technikou, takže nás jezdí maximálně sedm. Druhý tým je menší, řekl bych, že pracují ve třech. A pak je stále osazenstvo ve střížně. Pokud jde o téma, ta vlastně generuje festival sám: záleží na tom, kdo přijede, jaké budou filmy – podle toho se snažíme najít prostředky a téma rozhovoru. Ony vám taky ty velké hvězdy nebudou nikam chodit, ty musíte vyzpovídat v Puppě nebo jeho blízkém okolí. Obecně platí, že čím větší hvězda, tím menší akční rádius. Mám ale rád, když nás napadne nějaká ptákovina do Vteřin a podaří se ji realizovat, protože není hezcí pohled než na štáb, který se baví.

Jak jste se za ta léta naučil rozložit síly?

Karlovy Vary
International Film Festival

Partner projektu

innogy

Sponzor projektu

KINO
BEZ
BARIÉR
MFF KV

kino bez bariér

na 53. Mezinárodním filmovém
festivalu Karlovy Vary

29. 6. – 7. 7. 2018

- asistenční servis
- bezplatná doprava po Karlových Varech
- volné vstupenky a jejich rezervace
- informační servis

Centrála projektu v akreditačním centru hotelu Thermal.

www.kinobezbarier.cz

AKCE KINA BEZ BARIÉR – „ŽIJEME POHYBEM. TAK, JAKO VY.“

4. 7. / 15.00 / Mlýnská kolonáda / Zažijte sporty vozíčkářů s vozíčkáři.

Film Servis Festival Karlovy Vary, a.s.

Panská 1, 110 00 Praha 1 / E: kbb@kviff.com / T: 221 411 028 / F: 221 411 033

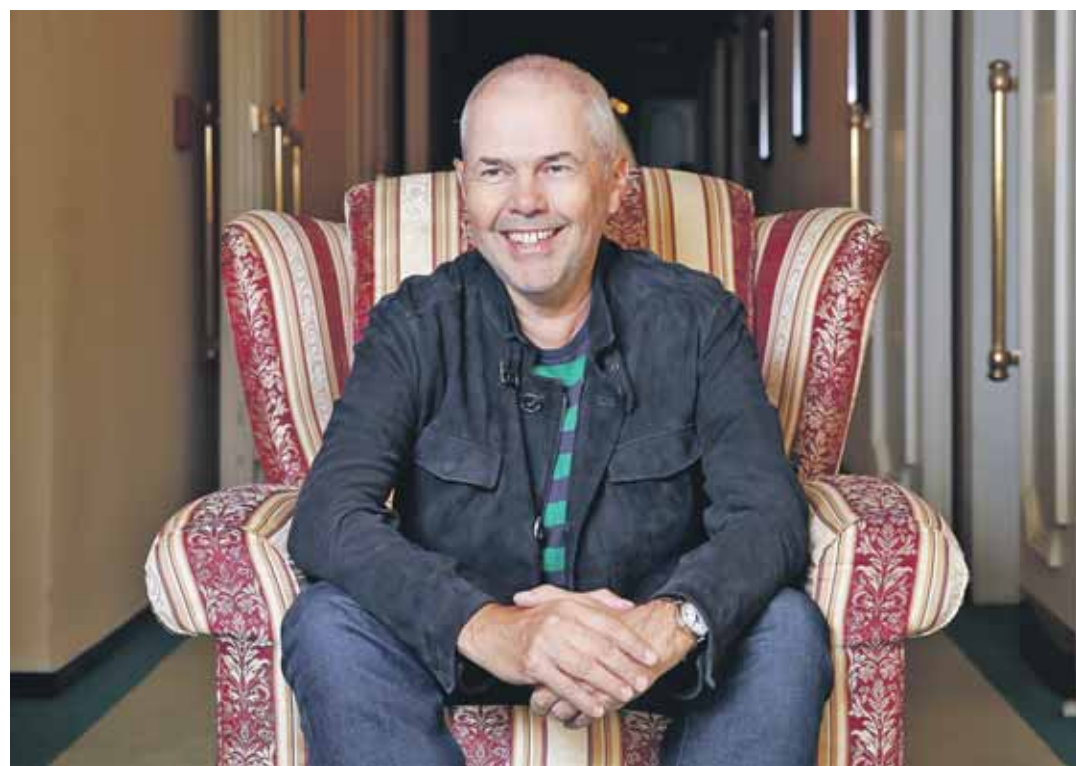

Foto: Petr Hrušek

Marek Eben, již 23 let váš festivalový průvodce: „Ten první rok Festivalových vteřin mám trošku v mlze a myslím, že se ani nedochoval záznam. Možná je to tak lepší. Obávám se, že jsem byl mladý a snaživý.“

Pocta Miloši Formanovi

„Film Lásky jedné plavovlásky nabízí nepřeberné množství důvodů, proč jej zbožňovat, pro mě samozřejmě i nejlepší postelovou scénu bez sexu v dějinách kinematografie. „Hele, já tě rafnu za flígr a vyjedeš z tý postele, to budeš vidět!“ vzpomíná umělecký šéf festivalu Karel Och.

se zvedla a s tím kufrem do Prahy došla, aniž by jakkoliv kalkulovala.

Podobně ryzí, avšak slepé první city jsme ostatně viděli i v několika nových filmech, které uspěly na festivalech. Podobně nerovnocenný byl třeba vztah Elia a Olivera v gay romanci *Dej mi své jméno*, v níž si ten starší a zkušenější užíval nemotornou přepjatost začátečníka, který ale nakonec sebral odvahu se projevit.

O vystřízlivění z prvních citů šlo nakonec i v další aktuální oscarové vábnice, tragikomedii *Lady Bird*. V ní se mimochodem tematizoval též vztah matky a dcery, čechrany povědomými dialogy, v nichž se nálada mění klidně i v rámci jedné roztržky. Jiné filmy, jiné doby. Přesto určitá podobnost dokazuje, že špatně „vykomunikované“ první lásky zůstávají univerzálním tématem.

Do *Lásek jedné plavovlásky* tvůrci navíc vkomponovali i promluvu vychovatelky, která dívky varuje, aby „nechodily každý den s někým jiným“, že si to „kluci mezi sebou řeknou“. Dívky nevyžádanou radu sice odkývají, Forman ale jako by se její pokrytecké morálce zase vysmíval. A opět – velké množství současných filmů se snaží říct, že ženy mohou mít tolik nevázaného sexu jako muži. I proto jsou *Lásky jedné plavovlásky* pro mne jednoduše – nesmrtelné. ●

Co by tomu řekli lidi?

V Láskách jedné plavovlásky řeší Miloš Forman otázku, na niž ještě nikdy žádní lidi v žádném českém činžáku či paneláku uspokojivě neodpověděli

53. ročník MFF KV zahájí film československé nové vlny *Lásky jedné plavovlásky*. V době vzniku přinesl závan realismu, dnes pro mne, šestadvacetiletého, svou silou i poetikou dokazuje, že neporozumění nejen mezi generacemi přetrvává ve stále stejných, tragikomických floskulích. **Miloš Forman** zemřel 13. dubna ve věku 86 let, festival jej kromě projekce *Lásek jedné plavovlásky* uctí i zahajovacím koncertem před Thermenem.

Jan Škoda

„A co jste si, slečno, myslela, kde budete u nás spát? Takový nerozum...“ hubuje matka jazzového pianisty Míly dívku Andulu, která za chlapcem přijela do Prahy, avšak Míla u rodičů zrovna není. „My jsme takový hlouposti nedělali,“ navazuje sama v monologu, když nemluvná, zamilovaná dívka nijak nereaguje, jen občas hlesne, že ji Míla pozval.

Matka – s nabručeným, avšak benevolentnějším otcem – Andulu sice na ulici nevyhodí, přesto skvěle zinscenovaná kuchyňská scéna ve své trapnosti ukazuje jedno ze stěžejních témat *Lásek jedné plavovlásky*, jímž je neporozumění mezi generacemi dětí a rodičů. Otázka „Co by tomu řekli lidi?“, na niž ještě nikdy žádní lidi v žádném českém činžáku či paneláku uspokojivě neodpověděli, tak visí nad celou situací jako definitivní a nesmrtelný konverzační faul.

Neporozuměli si ale ani Andula s Mílou, kteří v první části filmu prožili společnou noc, čímž vlastně splnili plán armády, jež v duchu sociálního inženýrství umístila do maloměstského plného dívek jednotku vojáků. Andula však po příjezdu do Prahy a zmíněné konfrontaci s Mílovou matkou zjišťuje, že pro mladíka společně strávený čas nic neznamená.

Forman společně se scenáristy Ivanem Passerem, Václavem Šaškem a Jaroslavem Papouškem dívku „vyškolí“ pomocí dalšího konverzačního vrcholu

filmu, kdy se v posteli pohádají rodiče s Mílou o to, kdo za politováníhodnou situaci vlastně může. V ustrašených stereotypu se tak dají poznat modelové rodinné roztržky, v nichž pasivní hrdinové odhalují vlastní trapnost.

I proto byly *Lásky jedné plavovlásky* dalším hřebíčkem do rakve socialistické komedie, která měla předepsáno smát se všemu, co bylo považováno za nepřítele lidu a pracujících.

Ještě pár let před jejich uvedením se měli tvůrci za každou cenu vyhýbat „buržoazní“ tendenci vysmívat se „obyčejným slušným lidem“; s těmi měl divák smích sdílet, nikdy ho mířit proti nim. *Lásky* byly důkazem uvolnění poměrů v řízeném filmu – ne prvního, ale na nějakou dobu posledního.

Proti pokrytecké morálce

Obdiv si ze všech postav dokonce zaslouží jen Andula, která

Díky pomoci Miloše Formana na festival přijeli třeba Michael Douglas nebo Woody Harrelson. „Byl naším ambasadorem a jeho podpora pro nás byla zásadní,“ vzpomíná prezident festivalu Jiří Bartoška.

SLEVA

500

Kč

optik do domu

NA NÁKUP DIOPTRICKÝCH BRÝLÍ

SLEVA PLATÍ NA NÁKUP V MIN HODNOTĚ 2500,-Kč

Dr. D. Bechera 30, Karlovy Vary
tel.: 725 508 845

www.OPTIKDODOMU.cz

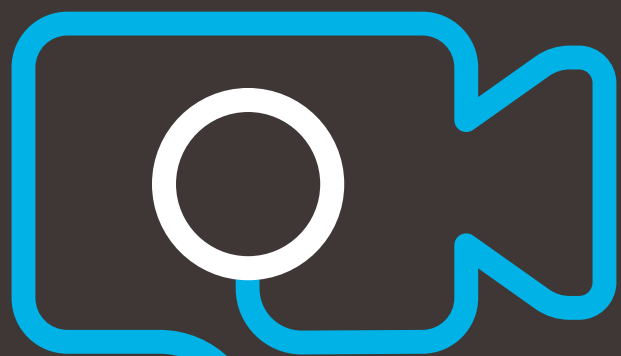
innogy.cz

innogy

Koprodukovali jsme
70 českých filmů

23 let

jsme energií
MFF Karlovy Vary

innogy energy point
u Mlýnské kolonády

Začínáme dnes
ve 12:00 hod.

5 nej!

Foto: KVIFF (6)

Diamantino

Nej divočina

Anna Purkrábková
Koordínátorka
programu MFF KV

Divočina nemusí být jen člověkem netknutá příroda, ale také film, kde nic není tak, jak i zběhlý festivalový divák čeká. Kterých je tedy těch pět nej?

Tina a Vore. Těžko bychom hledali film, který podřívá divácké očekávání dovedněji. Žánrové i genderové kategorie, důkazy lásky i prostá biologie, to všechno je jinak. Nejnejnější programová divočina.

Špičkovému fotbalistovi **Diamantinovi** asistují na hřišti obří štěňátka a o jeho blaho pečují entity bůhví odkud, které ho sledují na každém kroku.

Diamantino

Jedna chyba na hřišti, a životní krize je na světě. Poněkud halucinogenní divočina.

Invaze nás na dvě hodiny lapí do jednoho záběru. Budoucnost, podivná sportovní hra, nevyléčitelná nemoc, love story i brutální vražda. Íránská divočina, která si řádně pohraje s nejděním divákem.

Půlnoční divočina **Mandy** potěší každého drsnáka. Nicolas

Invaze

Cage coby pomstychtivý dřevorubec, démoni na motorkách a pořádná dávka psychedelík pro všechny. Rock, řev motorů, krev a pomsta.

Billy Kid a kulečnický upír je rocková opera, záznam kulečnickového zápasu i kostýmní show. Jde to všechno dohromady? Těžko říct. Je to divočina? Každopádně. Bratři Cabanové uvádějí film, který je v dětství nejvíc zasáhl.

Tina a Vore

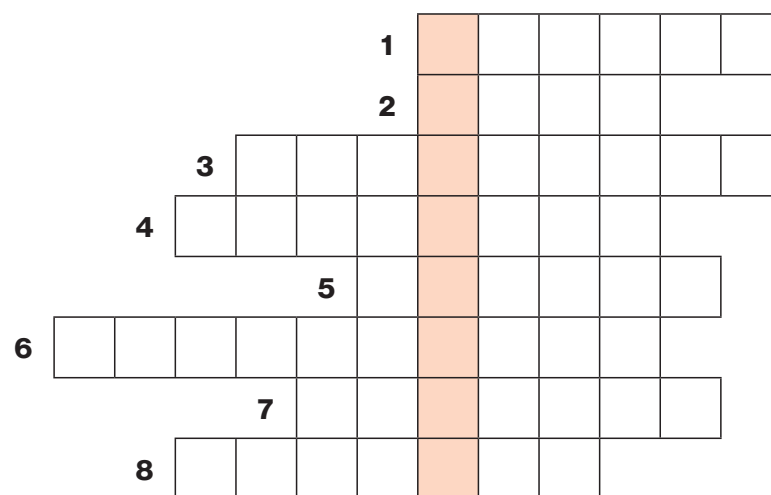

Mandy

Billy Kid a kulečnický upír

Kviffofka

1. Jak zní jméno jedné z hlavních postav Formanova filmu *Vlasy*?
2. Jak se jmenuje jeden ze synů Miloše Formana?
3. Jak se jmenoval první film, který režisér Miloš Forman natočil v Americe?
4. Ve kterém kadeřnictví v KV se můžete nechat obarvit na plavo?
5. Jak se jmenoval poslední muž na Měsíci?
6. Kterou postavu ztvárnil Woody Harrelson v kontroverzním filmu Miloše Formana z roku 1996?
7. Jak zní křestní jméno výtvarníka, který v roce 1994 přijel do KV s Milošem Formanem na kole?
8. Který film Miloše Formana dostal nejvíc Oscarů?

Kviffofka je nová soutěž, kterou jsme pro vás ve Festivalovém deníku připravili. Zúčastnit se jí je velice jednoduché: stačí zodpovědět všechny uvedené otázky, a odkryt tak tajenku. Celou vyplněnou kviffofku nám přinesete ukázat do redakce v prvním patře Thermalu, a to od 10 hodin dopoledne. Pro první tři výherce máme připravené dva lístky na film. Tajenka vám podle režiséra, herce nebo třeba hlavní postavy napoví, na který snímek se můžete těšit.

Z jiného fochu

Senta Čermáková jezdí do Varů pravidelně a ráda, stejně jako mnoho jiných slavných nefilmových osobností

Senta Čermáková

Jedna z nejvýše postavených manažerek českého původu a ředitelka inovací firmy Deloitte

Ve Varech ji můžete potkat každý rok, už celou dekádu. Přijíždí vyzbrojena seznamem sestaveným a prokontrolovaným z Rotten Tomatoes a IMDb. Když narazí na film, který na těchto dvou serverech ještě není, dá mu divokou kartu. Vášnivá čtenářka Festivalového deníku Senta Čermáková pracovala čtvrtstoletí v nejužším celosvětovém vedení firmy Hewlett-Packard. V roce 2010 vyhrála v ČR soutěž Manažer roku jako první žena v historii, loni začala pracovat v Deloitte jako ředitelka inovací.

Veronika Bednářová

Svou varskou filmovou lázeň před lety rozšířila na občasně návštěvy festivalu ve švýcarském Locarnu a letos v březnu poprvé odjela do amerického Austinu na kultovní hudebně-filmové-startupový festival South by Southwest, SXSW. „V Texasu se mi strašně líbilo. Kombinace filmu, muziky a startupových novinek se mi na SXSW zdá úžasná. Během týdne jsem tam

potkala vizionáře Elona Muska, režiséra Stevena Spielberga i amerického kandidáta na prezidenta Bernieho Sanderse. SXSW je třítydenní přehlídka s atmosférou hodně podobnou té varské – jen tam najdete ještě větší variabilitu akcí. Můžete jít na výstavu startupů, pak na lekci jógy a nakonec si poslechnete přednášku Elona Muska,“ popisuje Senta Čermáková, která by v budoucnu na karlovarský festival ráda přivezla osobnosti ze startupové oblasti gamingu, jež je filmu hodně blízká.

Na letošní ročník už má, jak taky jinak, excelový seznam hotových. Z dvou set filmů, které letos na festivalu uvidíte, má pečlivě vybraných top 30: „V pátek chci vidět *Mandy* a *Tisňové volání*, v sobotu *Planou hrušň* a *Dívku*, v neděli *Úkryt* a *Profil*, v pondělí mě čekají *Šťastný Lazzaro* a *Sedící slon*. Pak jsou tu snímky, které ještě na Rotten Tomatoes ani nejsou, o těch si, doufám, přečtu u vás v deníku či na Twitteru: třeba *Všechno bude*, *Skokan*, *Utoya*, 22. července a *Invaze*,“ říká Senta a na závěr popisuje svůj festivalový obřad. Brzy ráno jde s manželem, novinářem Milošem Čermákem, běhat. Dá si čtyřkilometrovou trasu, on delší. „A zatímco muž ještě běhá, já beru Festivalový deník a spěchám do pokladny vyzvednout nám listky na pozítří,“ říká jedna z historicky nejúspěšnějších českých byznysmenek, k jejímž hlavním zájmům patří technologie, vzdělávání, mentoring, inovace a mileniálové. Až její vysokou, štíhlou siluetu zahlédnete dnes v Malém sále mezi fanoušky půlnočních filmů, bude to jasné: festival vážně začal. ●

Programové změny

Na Léto do Letňáku! V pátek 6. července od 22.30.

Lechtání i vykoupení

Máme pro vás dobrou zprávu! Už tak bohatý filmový program festivalu se rozšíří o dalších pět nových projekcí. Dvě z nich budou, podobně jako už dříve oznámené Vykoupení z věznice Shawshank, k vidění zdarma v Letním kině.

Zítra od 19.00 si můžete nově zajít do Puppů na *Stěhované ptáky* kolumbijské režisérské dvojice Ciro Guerra a Cristina Gallego, vizuálně vybroušenou rodinnou ságu z prostředí rodičů se drogových kartelů. V neděli od 22.30 pak do Velkého sálu na dánský thriller *Tisňové volání*. Ten se celý odehrává v jedné místnosti a hlavnímu hrdinovi v něm během služby na policejní stanici náhle zavolá unesená žena.

V polovině festivalu, ve středu 4. července, vás nově čeká projekce dramatu *Lechtání*. Andréa Bescond v něm zpracovala vlastní traumatickou zkušenost pohlavně zneužívaného dítěte. *Lechtání* se bude hrát v Národním domě od 22.00.

Poslední dvě přidaná promítání se týkají konce festivalu a zvou vás k návštěvě Letního kina. V pátek

6. července si tam od 22.30 zajděte na *Léto*, v němž nás ruský režisér Kirill Serebrennikov přenesse na začátek osmdesátých let v Leningradu, kde se setkávají frontman rockové skupiny Zoopark Mike Naumenko a mladý zpěvák Viktor Coj, který se má už za pár let stát legendou.

Ve stejný čas, na stejném místě, jen o den později se ocitnete ve světě mužského synchronizovaného plavání – francouzský film Gilles Lellouche se jmenuje příznačně *Utop se, nebo plav*.

Tyto dva „letní“ filmy tak doplní už oznámené *Vykoupení z věznice Shawshank*, které se v Letňáku objeví zítra ve 22.30 za osobní účasti hvězdy letošního festivalu Tima Robbinse.

Kromě nových projekcí bychom vás rádi upozornili na dvě další drobné programové změny. 2. července v Husovce od 13.30 k filmům *Markéta chce taštičku* a *Scalamare* přibude ještě jeden krátký – *Zmatek*. A místo *Utop se, nebo plav* se 7. července v Národním domě od deseti večer bude hrát *Planá hrušň*. **zbn**

VARY° ZÁŘÍ
SHINING VARY° 7.-8.9.2018

Festival světla audiovizuální show na téma 100 let pocitu vás uchvátí jedinečnou noční atmosférou lázeňského centra.

varyari.karlovyvary.cz

Festival of Light an audiovisual show whose topic 100 Years of a Feeling will enthrall you through the unique night atmosphere of the spa centre.

DOKONALE VYCHUTNAT
SI MŮŽETE I FILMOVÉ
OKAMŽIKY

UMĚT ŽÍT

Zahajujeme koncertem

Karlovarský filmový festival dnes bude slavnostně zahájen koncertem symfonického orchestru s ohňostrojem pro širokou veřejnost. Zazní na něm hudba z filmů Miloše Formana. Partnerem koncertu je společnost UNIPETROL.

Karlovarský festival dnes pokračuje v tradici zahajovacích koncertů s ohňostrojem pro širokou veřejnost. Poslechnout si ho můžete od 22.30 před hotelem Thermal. Letošní koncert je poctou světově uznávanému režisérovi Miloši Formanovi. V podání Českého národního

symfonického orchestru pod vedením proslulého showmana, dirigenta Carla Davise, zazní hudba z filmů *Hoří, má panenko*, *Přelet nad kukaččím hnízdem* a dalších. Hudbu z filmu Miloše Formana *Amadeus* pak bude coby exkluzivní host dirigovat Libor Pešek.

Již 53. ročník festival oslaví i ohňostrojem. Ten vypukne v průběhu koncertu symfonického orchestru, během skladby *Let the Sunshine In* z Formanova snímku *Vlasy*. Ohňostroj bude odpálen v blízkosti hotelu Thermal, aby si ho diváci mohli užít společně s koncertem.

Energie na festivalu

Dnes v poledne se návštěvníkům festivalu otevírá innogy energy point. Na filmové nadšence tu čeká bohatý program a lívance zdarma, od soboty pak i autogramiády, Slam Poetry Show a velký páteční koncert.

Od dnešního poledne je v provozu innogy energy point, a to až do pátku, denně od 10.00 do 19.00. Na místě se můžete nechat zmalovat neonovými barvami, otestovat si své filmové znalosti nebo třeba ochutnat lívance, které jsou držitelům festivalových akreditací či

Festival Passů nabízeny zdarma. Fanoušci filmu se taky mohou nechat nakličovat do děje českých filmů a zkusit si můžete i dabing; kromě toho vám innogy dobije mobil či tablet. Od soboty do pátku si sem přijďte pro autogram některé z českých filmových hvězd, od

středy do pátku navštivte Slam Poetry Show a v pátek se těšte na autogramiádu tvůrců několika filmů a koncert Tomáše Kluse a Richarda Müllera. innogy energy point najdete na Mlýnské kolonádě, vozík innogy se zmrzlinou zdarma si vás možná v ulicích najde sám.

Stojí za návštěvu

Doprovodný program

Od prvního dne festivalu můžete využívat bohatý doprovodný program, který si pro návštěvníky MFF KV připravili jeho partneři. Přichystány jsou relaxační zóny s občerstvením, koncerty, autogramiády, slevy a další. Více informací se dozvíte v programové brožůře, na www.kviff.com nebo v aplikaci Vodafone KVIFF Guide 2018.

Nalíčená jako hvězda

Dokonalý make-up a červený koberec jdou ruku v ruce. V Dermacol zóně krásy v hotelu Thermal se můžete zdarma zkrášlit a otestovat kosmetické produkty. Návštěvníci s Festival Passem nebo akreditací mohou – opět zdarma – využít i služeb make-up artistů a hair stylistů. Objednávejte se na www.dermacol.cz/liceni-kosmetika.

Festivalová půjčovna kol

Bleskový přesun mezi filmovými sály zvládnete nejlépe na kole, využít přitom můžete zdarma festivalové půjčovny jízdních kol Specialized, kterou provozuje cykloprodejna Ski a Bike Centrum Radotín. K dispozici vám jsou u stanového městečka, u hotelu Thermal a v parku u hotelu Pupp. V provozu denně od 8 do 23 hodin.

Světově proslulý dirigent Libor Pešek a Američan Carl Davis (na snímku) vystoupí dnes večer před Thermallem

Hraje Miloš Forman

Filmy, hudba, orchestr

Písničky *Let the Sunshine In*, *Šeptám jí do ouška* nebo *I Will Survive* z legendárních filmů Miloše Formana zazní v rámci slavnostního zahajovacího koncertu před hotelem Thermal. Slavných melodií se pod vedením dirigentů Libora Peška a Carla Davise chopí Český národní symfonický orchestr.

Kateřina Farná

Karlovarský festival uctí památku letos zesnulého režiséra Miloše Formana (zemřel v pátek 13. dubna) také zahajovacím filmem, pro letošek je jím snímek *Lásky jedné plavovlásky*. Ten patří ke klíčovým titulům československé nové vlny – koncem šedesátých let byl úspěšně uveden na řadě festivalů a následně získal i nominaci na Oscara a Zlatý glóbus za nejlepší cizojazyčný film.

Lásky jedné plavovlásky

„Miloš Forman byl nejen skvělým filmařem, ale také velkým přítelem karlovarského festivalu. A přestože domácí diváci znají *Lásky jedné plavovlásky* z řady televizních repríz, jistě si je znovu rádi vychutnají na velkém plátně. Věříme, že uvedení tohoto filmu uvítají i naši zahraniční hosté, kteří nemají možnost vidat Formanovu českou tvorbu tak často,“ prohlásil prezident festivalu Jiří Bartoška při prezentaci Pocty Miloši Formanovi, mistru v režirování neherců.

Po slavnostním zahájení filmového svátku si hosté i veřejnost budou moci poslechnout orchestrální verze vybraných skladeb a melodií z devíti Formanových snímků, a to

za bedlivého dirigentského dohledu dalších dvou – tentokrát hudebních – legend: 85letého šéfdirigenta Českého národního symfonického orchestru (ČNSO) Libora Peška a amerického dirigenta a skladatele Carla Davise (81), showmana ve světě klasické hudby.

„Forman ve svých filmech kladl na hudbu důraz, podle mých informací ji dokonce sám vybíral. Jeho styl a smysl pro použití té správné muziky přitom byly výjimečné,“ řekl pro Festivalový deník ředitel ČNSO a trumpetista Jan Hasenöhrl.

Kanadská pila

Hasenöhrl připustil, že připravit a nazkoušet takový projekt bylo poměrně náročné: „I nástrojové obsazení, vokální party a v neposlední řadě sólista na kanadskou pílu, která zazní v části z *Přeletu nad kukaččím hnízdem*, byli oříškem.“

Nejnáročnější podle něj nejspíš bude skladba z dojemného dramatu *Muž na Měsíci* s názvem *I Will Survive*, již podle filmového vzoru Andyho Kaufmana zazpívá od dirigentského pultu sám expert na filmovou hudbu a milovník extravagantních fraků Davis. „Náročnost bude spočívat ve schopnosti orchestru odehrát

své party a nevybuchnout smích,“ dodává trumpetista.

Carl Davis přitom odříguje většinu z chystaného programu. „Mým oblíbeným Formanovým filmem je *Amadeus*. To by zlomilo srdce každému skladateli a hudebníkovi. Obecně preferuji filmovou hudbu, která s vizuální složkou ladí,“ prozradil pro Festivalový deník. „Moc se mi líbí třeba sladký valčík, který Randy Newman složil pro *Ragtime*. Měl velký cit pro čistou melodii.“

Pocta Miloši Formanovi

- Český národní symfonický orchestr dirigují **Libor Pešek** a **Carl Davis**
1. Valmont: Te Deum, Prelude
 2. Černý Petr: Nej, nej, nej
 3. Lásky jedné plavovlásky: Šeptám jí do ouška
 4. Hoří, má panenko: Castaldo / Hvězda na vrbě (instrumentální verze)
 5. Ragtime: Úvodní téma
 6. Amadeus: Symfonie č. 25, g moll / Árie Královny noci z opery Kouzelná flétna
 7. Muž na Měsíci: I Will Survive
 8. Přelet nad kukaččím hnízdem: Úvodní téma
 9. Vlasy: Good Morning Starshine / Aquarius / Let the Sunshine In

Na co pudem

Křišťálová labuť

Jan Němec

Z Minsku až do Ameriky. Skoro

Bělorusko nepatří právě k filmovým velmocem. Ale teď přilétá *Křišťálová labuť* debutující režisérky Darji Žuk. Křišťálová labuť bývala svého času k vidění i v českých kredencích. Křehká, průhledná. Jako hlavní hrdinka filmu Evelina. Alespoň dokud si nenasadí modrou paruku a nezačne tančit v rytmu housu. Vystudovala sice práva, ale to je to poslední, čím by se chtěla živit. „House je svoboda,“ přesvědčuje ji její přítel a radí. „Přečti si něco od Castanedy.“ Je polovina 90. let, takže vládne trochu zmatek. Frčí šustákovky a walkmany, ale **Evelina by z postsovětského Minsku nejradší zdrhla za moře do Ameriky a tam dělala dýdžejku.** Jenže labuťe nelétají přes oceán, natož ty křišťálové... Takže víc než o Americe se Evelina dozví o životě v provinčním městě, o běloruském vojákovi a o tom, jak se loví ryby dynamitem. **Svěží debut tady v Karlových Varech otevírá soutěžní sekci Na východ od Západu.**

30. 6. 18.30	Městské divadlo
1. 7. 15.30	Kino Čas
3. 7. 13.30	Divadlo Husovka

Úkryt

Zbyněk Vlasák

Životní výkon Michaela Shannona a životní film Jeffa Nicholse

Dva roky po karlovarské návštěvě amerického herce Michaela Shannona na festival dorazil i *Úkryt*, film, v němž podal životní výkon. Jeho Curtis pracuje jako dělník v maloměstě na americkém jihu, má milující manželku Samanthu (Jessica Chastain) a neslyšící dcerku. A najednou, zničehonic, se ho zmocní podivná vize, hromadí se mraky, divoce se chovající hejna ptáků, olejové dešťové kapky, samé **signály, že svět, jak ho známe, brzy potká apokalypsa.** Vyděšený Curtis tak začne pro svou rodinu stavět na zahradě podzemní úkryt, kam se hodlá, až přijde nejhorší, přestěhovat. A my trneme spolu s ním i jeho manželkou, jestli je to jen **projev v rodině děděné psychické choroby, nebo zda je Curtis novodobým prorokem**, který vidí víc než ostatní. Snímek režiséra Jeffa Nicholse si hraje s náboženskými motivy i obavami z konce starého světa a příchodu toho nového. Vary ho uvádějí v sekci Made in Texas: Pocta Austin Film Society.

29. 6. 10.00	Pupp
1. 7. 16.30	Lázně III
4. 7. 9.00	Velký sál

Beze stop

Šimon Šafránek

Táta s dcerkou na cestě do lesa

Survivalové rodinné drama, v němž režisérka Debra Granik (*Winter's Bone*) nenásilně pokládá otázku, jestli je dnešní spotřební styl života skutečně tím nejlepším a nenahraditelným. Válečný veterán Will (Ben Foster) se svou třináctiletou dcerou Tom (Thomasin McKenzie) žijí v přírodní rezervaci na kraji Portlandu. Lidí se straní, vystačí si s materiálním minimem. Na druhou stranu se Will o Tom příkladně stará, dívka je sečtější, než kdyby chodila do školy. **Jednou ovšem dcerku v lese kdosi uvidí – a zanedlouho už okolí prohledává správa parku.** Režisérku ovšem nezajímá ani tak očekávaný střet se systémem, který hrdiny strká z otevřené přírody mezi čtyři stěny, jako spíš vztah otce s dcerou. Ta si postupně začne uvědomovat, že by ráda žila po svém a jinak, než jak si otec představuje. **Křehké, tiché a minimalistické drama** zdobí přesvědčivý výkon mladičké Thomasin McKenzie, která v současné době v Česku natáčí s Taikou Waititem snímek *Jojo Rabbit*.

30. 6. 10.00	Národní dům
5. 7. 14.00	Velký sál

Krajina ticha a temnoty

Filip Šebek

Handicapu navzdory

Výsostně autorský přístup, zarputilost a nutnost mít nad svým dílem absolutní kontrolu. Záliba v jinakosti, či spíše v jedinečnosti hlavních hrdinů. Důraz na **humanismus v kombinaci s nekompromisní kritikou společenských konvencí** a předsudků. A tak by se dalo pokračovat. Když mi nedávno dokumentarista Jan Svatoš po projekci jeho – mimochodem výtečného – dokumentu *Archa světél a stínů* vyprávěl, jak pro něj šest hodin konzultací s Wernerem Herzogem nad výsledným tvarem filmu znamená více než leckterá festivalová ocenění, zcela jsem mu rozuměl. **Osobitý Herzogův rukopis** si můžete užít už v jeho prvním dokumentu z roku 1971, jehož hlavní postavou je šestapadesátiletá Fini, která je **od mládí hluchoslepá** a svůj život zasvětila pomoci podobně postiženým lidem. Není bez zajímavosti, že pětáosmdesátiminutový a velmi působivý snímek dokázal Herzog vykouzlit z pouhých tří hodin natočeného materiálu.

30. 6. 20.00	Kino Drahomíra
7. 7. 10.00	Kino Čas

Kmen

Zbyněk Vlasák

Zažijte úplně nový způsob vnímání filmu

Ukrajinský režisér Myroslav Slabošpycký způsobil před čtyřmi lety nejprve na festivalu v Cannes, potom v Karlových Varech a nakonec v celém filmovém světě hotové pozdvižení. Pro svůj drsný příběh Sergeje, nového studenta internátní školy pro hluchoněmé, si totiž zvolil neobvyklou formu. Postavy spolu na plátně **komunikují znakovou řečí, která není divákovi nijak překládána.** Výsledkem je mnohem hlubší ponoření do děje, zcela nový způsob vnímání filmu – zkrátka unikátní zážitek. Slabošpycký tady zašel ještě mnohem dál než třeba slavnější oscarový *Umělec* režiséra Michela Hazanaviciuse. Jakási **hluchá mafie** mladých chlapců, jejichž počínání sledujeme, je navíc i **politickou metaforou k počínání tehdejší ukrajinské vlády** (v čele s Viktorem Janukovyčem) a podle některých do jisté míry předpovídá i následné revoluční majdanovské události. Výjimečný a průlomový *Kmen* se na festival letos vrací v rámci sekce Lidé odvedle.

30. 6. 22.30	Divadlo Husovka
5. 7. 10.00	Národní dům

Dovlatov

Iva Přivřelová

Zimní elegie za básníka v totalitě

Syn slavného otce Alexej German mladší ve své novince zavzpomínal na osud Sergeje Dovlatova (1941–1990), **talentovaného básníka**, jehož sebe-realizaci neustále zchlazovalo nepochopení kulturních referentů, slepě se držících příruček o sovětském budovalatském umění. Detailní pohled na jeden týden v tuhé leningradské zimě roku 1971 stačí, abychom spolu s charismatickým svůdníkem a citlivým umělcem, jehož Brežněv pronásleduje i ve snech, prožili mlhavý kolotoč zákazů, pochyb, frustrací, únavy a útěků na večírky stejně smýšlejících a stejně trpících přátel, který tvoří jeho život. A abychom jako on **nasákli melanholií ze společnosti, která místo ironické pravdy požaduje falešnou vzletnost.** Zasluhu na působivosti filmu má i polský kameraman Łukasz Żal (na festivalu můžete jeho práci obdivovat také u snímku *Studená válka*) a režisérova manželka Jelena Okopnaja, která si za výpravu a kostýmy odvezla z letošního Berlinale **Cenu za mimořádný umělecký přínos.**

29. 6. 16.00	Městské divadlo
1. 7. 10.30	Lázně III
4. 7. 19.00	Národní dům

Partnerem sekce

Lidé odvedle

→ ←

je Nadace Sirius

Thermal

feel like a Star

SPA HOTEL THERMAL ****

LOBBY BAR FILM CAFÉ

OTEVŘENO DENNĚ OD 10:00 DO 24:00

Kavárna nacházející se přímo v centru dění ve festivalovém SPA HOTELU THERMAL **** nabízí pestrou škálu chutných pokrmů studené a teplé kuchyně. Čeká vás příjemné posezení s výhledem do centra Karlových Varů.

www.thermal.cz

**KAŽDÝ DEN SETKÁNÍ
S FILMOVÝMI HVĚZDAMI
V MALL.CZ PARKU**

**PŘIJĎTE NA SKVĚLÝ
HAMBURGER A HOTDOG,
S MASEM I BEZ!**

**VYUŽIJTE KÓD
ZE VSTUPENKY DO KINA
JAKO SLEVOU 200 KČ
NA MALL.CZ**

MALL.cz PARK

Smetanovy sady, Karlov Vary
V parku u kina Čas, 250 m od hotelu Thermal
29. 6.–7. 7. 2018
Denně 10–22 hod.

TĚŠÍME SE NA VÁS!

Co se zrovna děje najdete na
festival.mall.cz

Nová znělka

Při předávání cen hvězdy zpravidla souhlasí s účastí ve znělce, ale pak je problém vše časově skloubit

Letošní překvápko s Affleckem

Letos je to deset let, co přišel **Ivan Zachariáš**, režisér karlovarských znělek, s myšlenkou, že by bylo zajímavé vidět, co se po festivalu stane se soškou, kterou hvězda dostane, jak pokračuje její „život“. A tak vznikla idea malých fiktivních – teď už kultovních – příběhů. Ten letošní bude publiku představen dnes večer.

Iva Roze

Letos se ve festivalové znělce objeví americký herec Casey Affleck. A to je asi tak všechno, co vám k ní řekneme, abychom vám nezkazili každoroční překvapení, bez kterého by Vary nebyly Vary.

Tedy, ještě bychom mohli prozradit, že je to možná jedna z nejpovednějších znělek vůbec – už proto, že kromě Afflecka se pro další z rolí podařilo získat skvělou herečku Sandy Martin, která hraje v letošním filmovém hitu *Tři billboardy kousek za Ebbingem* excentrickou Dixonovu mámu.

Děj znělky se odehrává v severním Hollywoodu a stihla se nasnímat za jeden den, ačkoli natáčení muselo být přerušeno – to kvůli tomu, že policie zrovna toho dne ve stejné ulici zatýkala jakýsi kriminální gang.

Tož tak.

Když Casey Affleck (42) minulý rok převzal Cenu prezidenta festivalu, slíbil, že si ve znělce festivalu na letošek zahráje. Podobně jako další hvězdy před ním, i on viděl předělané ikonické znělky s Milošem Formanem, Helen Mirren či Dannym DeVitem a zamířil se do jejich vtipu a unikátní atmosféry festivalu, který se nebere příliš vážně a umí si ze sebe udělat legraci.

Nakonec, většině laureátů se karlovarské znělky líbí. „Všichni jsou z nich nadšení a rychle účast na nich přislíbí,“ říká prezident festivalu Jiří Bartoška, „ale pak je výzva skloubit vše časově dohromady.“

Affleckovy rekvizity

Podobné to bylo i s Affleckem. Když na konci minulého roku konečně potvrdil, že znělku pro letošní ročník natočí, a od-souhlasil scénář, měl jediný po-

žadavek: musí se to stihnout za jeden den v konkrétním týdnu v polovině ledna 2018. „Casey nám dal zrovna týden, kdy byl v Los Angeles pracovně i Ivan Zachariáš a my s Karlem Ochmem (*umělecký ředitel MFF KV*) jsme byli právě na cestě do Sundance,“ popisuje přípravu výkonný ředitel festivalu Kryštof Mucha. „Takže to vyšlo skvěle.“

Režisér Ivan Zachariáš dodává, že s Caseym Affleckem byla radost pracovat. Dokonce prý nabídl některé své osobní věci coby rekvizity a taky na natáčení přijel vlastním pick-upem – kdyby se náhodou hodil. „Casey byl nesmírně příjemný a úplně v pohodě. Bylo to jako jít s kámošem na pivo,“ shrnuje Ivan Zachariáš, který společně se zbytkem svého štábu vyrábí znělky zadarmo, z lásky k festivalu. Ostatně stejně jako všechny hollywoodské hvězdy, které ve znělkách účinkují.

„Nejde o peníze. Dělají to proto, že se jim nápad líbí, a proto, že fandí festivalu,“ říká Zachariáš. Mimochodem, Affleck už hotovou znělku zhlédl – a reagoval na ni klasicky kalifornsky: „Awesome!“ (Báječné!)

A nám nezbývá než kalifornsky souhlasit.

„Like, totally!“ ●

Casey Affleck si na natáčení přivezl i nějaké vlastní rekvizity

Výstava Festival

Fotograf Michal Čížek (vlevo) a kurátoři výstavy Štěpánka Stein a Tomáš Zumr

díme velké události, jako jsou příjezdy hvězd, i obyčejný život návštěvníků – třeba čekání na začátek filmu. A taky vděčné situace ze zákulisí celé akce.

Tyto vrstvy odráží i rozdělení výstavy, již kurátorovala Štěpánka Stein. V první části jsou především černobílé snímky ze zákulisí, druhou charakterizuje samo jeviště – sláva, obdiv, to vše ve světlech reflektorů. „Za tímhle výběrem je spousta neviditelné práce,“ říká Michal Čížek, vedoucí festivalových fotografií. „Festival má devět dní a během nich nás čeká i sedmdesát focení denně. V týmu je nás přitom sedm osm,“ vypočítává běžný festivalový provoz. Čížkův tým musí oběhat červené koberce, úvod k filmovým premiérám, doprovodné akce, večírky i program hvězd. „Najít prostor a čas vyfotit, co by pro nás naplňovalo podstatu festiva-

lu, tu jeho prchavou náladu, to nadšení i vyčerpání, je obecně obtížné,“ pokračuje Michal Čížek, stálý spolupracovník Festivalového deníku. Před třemi lety se proto rozhodl změnit způsob práce svého týmu, aby na tvůrčí snímky zbyla fyzická i mentální energie. „Mnoho let jsme se soustřeďovali na tu servisní činnost, ale já jsem chtěl, abychom měli i fotky s přidanou hodnotou. Takové totiž festivalu chyběly.“

Při pohledu na kolekci Michala Čížka a jeho kolegů, mezi nimiž najdeme Davida W. Černého, Zuzanu Mináčovou, Michala Uřeše, Tomáše Tesaře či Milana Jaroše, se nabízí otázka, zda je festivalová fotografie specifickým žánrem. „Je tam mnoho věcí, které se opakují,“ všimá si vedoucí festivalových fotografií. „Hvězda vystoupí z auta, jde po červeném ko-

berci. V sále převezme cenu a uveče film. Pak se vyfotí před stěnou a má tiskovku. A každá desátá se objeví na večírku, to je čím dál výjimečnější.“ To jsou momenty, kdy může fotograf pracovat. „Takže se snažíme, aby se ty situace neopakovaly, aby ty fotky působily jedinečně. Kulisy a procesy zkrátka zůstávají, mění se tváře,“ uzavírá Michal Čížek.

Výstava Festival probíhá v karlovarské Galerii umění od 29. června do 9. září, poté by se měla objevit v Praze a později také cestovat po Českých centrech ve světě. V plánu je i zastávka na fotografickém veletrhu Paris Photo v pařížském Grand Palais. Ve finále by fotografie měly najít místo v prostorách hotelu Thermal.

Než se tak stane, jděte se do Galerie umění mezi filmy podívat: stojí to za to. ●

Třicet let nálady, stovka momentek

Ojedinelou výstavu reportážních výjevů i portrétů uvádí Galerie umění Karlovy Vary. Očima festivalových fotografií uvidíte filmové hvězdy i výjevy ze zákulisí.

Šimon Šafránek

Je tu usměvavá herečka Sharon Stone na červeném koberci, dojatý John Travolta v Letním kině anebo klečící Jeremy Renner, jak

loni pózoval se dvěma Křišťálovými glóby před fotografickou stěnou. Jsou tu portréty Leonarda DiCapria, Johna Cleese, ale taky Ani Geislerové, na nichž můžete obdivovat tváře známých

herců i jejich smysl pro humor. A vedle toho černobílé dokumentární záběry, ze kterých lze číst širší spektrum emocí: ústannost, napětí, radost. Už jen ta černobílá fotka sama podporuje představivost. O čem asi přemýšlí ten chlápek v betonovém zákulisí? Co rozesmálo Marka Ebena, zatímco sedí s Jiřím Bartoškou na zábradlí hotelu Pupp?

Fotografie tak zachycují festival z několika úhlů – vi-

Šéfové festivalu (zleva) Kryštof Mucha, Jiří Bartoška, Petr Lintimer a Karel Och při krátké pauze

DENTAL COSMETICS
SWISS
DENT

AND THE WINNER IS
SWISSDENT WHITENING TOOTHBRUSH

www.profimed.cz

OCEŇTE SVÉ ZUBY ZLATÝM KARTÁČKEM SWISSDENT
z Profimed POP UP obchodu - Smetanovy sady (u Lázní V).

Slavnostní styl červeného
koberece získej ve Varyádě!

70 Shops, 9:00-21:00
Kapitána Jaroše 375/31, Karlovy Vary

www.varyada.cz

f OCvaryada

Festivalové leporelo z dvanácti vstupenek. Je tak dlouhé, že ho musí držet dva lidé. Vsadte se, že i na filmy budou chodit spolu.

Jeden na jednoho: Skokan ruského režiséra Ivana I. Tverdovského vs. občan Karlových Varů. Jeden z nich započal svůj život v baby-boxu.

Přijít včas se vyplatí. Jiří Bartoška ve středu v noci rozdává první festival pasy. Zase žádné bivakování v Thermalu až do rána.

Opravdu, od založení Československa letos uběhne 100 let. Tanečnice na zkoušce slavnostního festivalového zahájení v barvách české státnosti.

Instagramiáda: #lowcostvary

Loňský absolutní vítěz @cattaclysm se svým #extravagavary

Za málo peněz hodně muziky

Ročník je to letos už třiapa-desátý, ostatní čísla zůstávají stejná. Během devíti festivalových dnů pro vás vymyslíme osm hashtagů, každý den vám

zařídíme šest vstupenek na vybrané filmové projekce a na konci vyhlásíme jednoho absolutního vítěze. Vy potřebujete: mobilní telefon, Instagram,

nápad, jak téma ztvárnit, a možná jednoho dva kompli-ce, co vám s tím pomůžou.

To by byla Instagramiáda v kostce. A jak že to tedy celé funguje? V deníku každý den najdete nové téma, se kterým se můžete vizuálně vypořádat, jak se vám zlíbí. Nemusíte být influenceri ani profesionální fotografové, hlavní je kreativita. Výsledek nahrajte na Instagram a označte hashtagem. S úderem 17. hodiny se příspěvky probere festivalový fotograf Tomáš Tesař, který z nich zvolí tři nej. Na úplný závěr ze všech nej vybere ten úplně nejlepší, neoriginálnější, nejzábavnější... Jeho autor se může těšit na pořádný balík festivalového merche.

Dneska soutěžíme o lístky na *Mariachiho* (30. 6., 23.59, Malý sál). Americký režisér Robert Rodriguez tuhle kulturní střilečku z roku 1992 natočil s velmi skromným rozpočtem, s téměř neexistujícím štábem a s pomocí různých důmyslných vynálezů, jako byla kamera umístěná na kolečkovém křesle, stříkací pistole místo drahých replik či kondomy naplněné umělou krví. Jeho první celovečernák mu tehdy odstartoval kariéru a vydělal 290× víc, než byl budget na výrobu.

Jak si s malým rozpočtem umíte poradit vy? Třeba o to, ale nejen o to se s námi podělte na Instagramu. Dnešní heslo: #lowcostvary! ●

Dnes přijíždějí

Tim Robbins

Nabitý program má v těchto dnech ve Varech americký herec, scenárista, režisér, producent a hudebník **Tim Robbins**. V pátek převezme Křišťalový glóbus za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii, v sobotu dopoledne uvede svůj film *Bob Roberts*, večer v Letním kině *Vykoupení z věznic Shawshank* a v neděli svůj snímek *Kolébka ve větru*. Režisér a zakladatel Austin Film Society **Richard Linklater** přijíždí

Richard Linklater

uvest svůj snímek *Flákač*, zařazený do sekce Made in Texas: Pocta Austin Film Society.

Hlavní soutěž přijíždí reprezentovat kanadský režisér **Sébastien Pilote** a herečka **Karelle Tremblay** s filmem *Mizející světlušky*. Slovinská režisérka a scenáristka **Sonja Prosenc** přiváží soutěžní snímek *Příběh lásky*; izraelský film *Geula* zastupují režisér **Josi Madmoni** a herec **Moše Folkenflik**.

Do soutěže dokumentárních filmů přiváží režisér a producent **Vitalij Manskij** svůj film *Svědkové Putinovi*. Soutěže Na východ od Západu se přijíždí zúčastnit režisérka **Klara Kočařínska** s filmem *Via Carpatia*.

Dnes na festival dorazí i dánská herečka a zpěvačka **Trine Dyrholm**, představitelka titulní role ve filmu *Nico, 1988*, uváděném v sekci Horizonty. V téže sekci představuje rumunská režisérka a producentka **Adina Pintilie** svůj film *Touch Me Not*, který na letošním Berlinale získal Zlatého medvěda za nejlepší film.

Sébastien Pilote

Sonja Prosenc

Zastoupena je také sekce Jiný pohled: režisér **Timur Bekmabev** přijíždí s filmem *Profil* a iránský režisér **Ali Abbasi** přijíždí představit snímek *Tina* a Vore.

Své nové filmy přijíždějí uvést také členové letošních porot: nizozemská režisérka **Nanouk Leopold** se snímkem *Cobain*, režisér **Mark Cousins** do sekce Návraty k pramenům přiváží filmový portrét nazvaný *Oči Orsona Wellese* a egyptský režisér **Mohamed Siam** uvede snímek *Amal*.

Ve Varech také můžete potkat novináře **Šimona Šafránka**, člena týmu Festivalového deníku, který na festivalu představí svůj celovečerní dokument *King Skate* o vzniku skateboardingu v Československu.

twitter.com/festdenik
facebook.com/festdenik
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com